

Vurdering af lovforslagets konsekvenser:

	Positive Konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative Konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Smidigere sagsbehandling i Patientklagenævnet.	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Lettere adgang til at klage og få information og vejledning om tilbud i sundhedsvæsenet.	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 2 (lovens §§ 16 og 17):

Idet der i øvrigt henvises til de almindelige bemærkninger kan det oplyses, at Patientklagenævnet ved afgørelse af de enkelte sager består af en formand, der skal opfylde kravene for at kunne beskikkes som landsdommer, samt af 2 lægmandsmedlemmer og 2 faglige medlemmer, afhængig af sagens faglige karakter.

Efter gældende regler indstilles den ene af lægmandsrepræsentanterne af Amtsrådsforeningen samt Københavns- og Frederiksberg Kommuner med i alt 8 medlemmer, mens det andet lægmandsmedlem indstilles af De Samvirkende Invalideorganisationer med i alt 8 medlemmer.

Efter forslaget vil Forbrugerrådets repræsentanter med 8 medlemmer sammen med 8 medlemmer fra De Samvirkende Invalideorganisationer fremover skulle indgå i lægmandsrepræsentation på skift.

Til nr. 3 (lovens § 19).

Psykolognævnet, der er nedsat under Socialministeriet i henhold til lov nr. 494 af 30. juni 1993 om psykologer, varetager i princippet de samme opgaver for psykologer som Sundhedsstyrelsen og Patientklagenævnet varetager for sundhedspersonalet. For de psykologer, der arbejder inden for sundhedsvæsenet, er Patientklagenævnet imidlertid den kompetente kla-

gemyndighed. Efter flere års praksis i Patientklagenævnet med psykologsager er det ikke fundet nødvendigt at opretholde den obligatoriske høring af Psykolognævnet i disse sager.

Til nr. 4 (lovens § 20)

Idet der henvises til de almindelige bemærkninger kan det oplyses, at indenrigs- og sundhedsministerens fastsættelse af regler om formands- og næstformandsafgørelser fortsat sker efter forhandling med Patientklagenævnet. Det fremgår således af centralstyrelseslovens § 20, stk. 1, at indenrigs- og sundhedsministeren efter forhandling med nævnet fastsætter dets forretningsorden.

Til nr. 5 (lovens § 22).

Den foreslåede absolutte forældelsesfrist på 5 år, som højst forventes at berøre ca. 25 sager om året, er begrundet i, at det kan være særdeles vanskeligt og tidskrævende at oplyse klagesager, der ligger flere år tilbage. Til sammenligning kan det oplyses, at den tilsvarende absolutte forældelsesfrist for det svenske »Hälso- og Sjukvårdsansvarsnämnden« kun er på 2 år.

Til nr. 6 (lovens gældende § 23).

Ophævelsen af centralstyrelseslovens § 23, stk. 1, hvorefter det påhviler kommuner og amtskommuner at give information og vejledning til befolkningen om klageadgang på sundhedsområdet, er af redaktionel og konsekvensmæssig karakter. De driftsansvarlige myndigheder forudsættes altid at skulle give informa-